

РЕШЕНИЕ

№ 950

гр. Варна, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разгледа докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело № 20233110110388 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявен от К. С. К., ЕГН ***** срещу „Ф. Б.”, ЕООД, ЕИК * иск с правно основание чл. 357 от КТ да бъде отменено наложеното на ищеца дисциплинарно наказание „забележка” със Заповед № 53/10.07.2023 г.

Твърди се в исковата молба, че ищецът има сключен трудов договор с ответника № 3114 от 12.09.2016 г., по силата на който изпълнява длъжност „специалист информационно обслужване”. На 13.07.2023 г. му била връчена заповед № 53 от 10.07.2023 г. за налагане на дисциплинарното наказание „забележка”.

Излага се от ищеца, че той не е извършвал посочените в заповедта нарушения, заповедта не е мотивирана и не съдържа всички необходими реквизити, не е взета предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и поведението на дееца. Не е достатъчно конкретизирано нарушението от обективна и субективна страна. Не са посочени конкретните нарушения на трудовата дисциплина. Наказанието не е наложено и от надлежен орган. Поради тези съображения се моли за уважаване на предявените иски и се претендират сторените по делото разноси.

По същество се моли за уважаване на иска и отмяна на заповедта, доколкото ищецът през цялото време на трудовото правоотношение коректно и добросъвестно си е изпълнявал трудовите задължения и не са му налагани дисциплинарни наказания. В конкретния случай не е било налице виновно поведение от негова страна, тъй като в обясненията си е изложил, че на 05.07.2023 г. са му били правени лабораторни изследвания, а на 06.07.2023 г. е посетил лекар. Винаги е отработвал работните си часове.

Претендира присъждане на сторените разноси по делото.

В срока по чл.131 ГПК е депозиран писмен отговор на исковата молба от ответника, в който не се оспорва, че страните в производството са страни и по трудов договор, сключен на 12.09.2016 г., по силата на който ищеца заема длъжността „специалист информационно обслужване” с място на работа в гр. В.; не оспорва, че със заповед № 53 от 10.07.2023 г., връчена на ищеца на 13.07.2023 г., на последния е наложено дисциплинарно

наказание „забележка“; че в писмените си обяснения ищеца е посочил, че закъсненията са поради здравословни причини – на 05.07.2023 г. му била взета кръв, а на 06.07.2023 г. е бил на медицински преглед.

Оспорва твърденията на ищеца за незаконност на заповедта. Твърди, че същата е издадена от надлежен орган при спазване на всички законови изисквания, включително е мотивирана и съобразена тежестта на нарушението и субективното отношение на работника към установеното нарушение. Поддържа се, че съгласно § 4 от процесния трудов договор ищецът работи при сумирано изчисляване на работното време за тримесечен период. За работните дни 05.07.2023 г. и 06.07.2023 г. съгласно утвърдения от работодателя график за периода юли – септември 2023 г. ищецът е следвало да бъде на работа от 08:30 часа сутринта. На 05.07.2023 г. ищецът пристигнал на работното си място в 09:35 часа и започнал да работи в 09:40 часа, а на 06.07.2023 г., респективно пристигнал в 09:55 часа и започнал да работи в 10:01 часа. Ответникът не бил предварително уведомен от ищеца за процесните закъснения, обусловили реализирането на дисциплинарната отговорност на последния. В писмените си обяснения ищецът изрично признал, че за закъсненията не е уведомил прекия си ръководител – Н. Д..

Твърди се, че процесните закъснения не са единствен случай в трудовоправните отношения между ищеца и ответника, като в миналото първия и друг път е не е спазвал трудовата дисциплина - в частност е закъснявал за работа в последователни дни, за което на същия са налагани наказания „забележка“, за които към момент обаче е бил реабилитиран и за това не били взети предвид от ответника при издаване на оспорената заповед.

По същество се моли за отхвърляне на предявения иск. Претендират се сторените по делото разноски.

В хода на проведеното о.с.з. ищецът не се явява лично. Представява се от адв. В. Д., чрез която поддържа сезиралата съда искова молба и обективира искане по чл. 78, ал. 5 от ГПК. В депозираните писмени бележки доразвива своите доводи за основателността на предявения иск.

Ответникът се представлява от адв. С. Д., чрез която поддържа писмения отговор.

Настоящият съдебен състав, като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани в исковата молба и отговора и като взе предвид, събрания и приобщен по дело доказателствен материал – в съвкупност и поотделно, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически и правни положения**:

Престирането на работна сила от едно лице – неин носител, на друго лице, което осигурява веществените елементи на трудовия процес, по необходимост поставя носителя на работната сила в определена зависимост от този, за когото се полага трудът. То изисква спазване на определени правила за осъществяване на труда за друго, за използване на чуждите средства за производство, за координиране с останалите работници и служители и т. н. Това намира отражение в трудовата дисциплина. Трудовата дисциплина е един от основните елементи в съдържанието на индивидуалното трудово правоотношение. Нейното спазване е главно условие за осигуряване на ред и организираност в трудовия процес. Трудовата дисциплина е едно от основните задължения на работника или служителя по трудовото правоотношение. В този смисъл понятието „трудова дисциплина“ е употребено в чл. 124 и чл. 186, изр. 1 от КТ.

Дисциплинарната отговорност е санкция за неправомерно поведение на работника или служителя по трудовото му правоотношение, изразяващо се в нарушение на трудовата дисциплина. За да бъде уважен искът по чл. 357 вр. с чл. 188, т. 1 от КТ, е необходимо ищецът да докаже в условията на пълно и главно доказване кумулативното наличие на всички елементи от фактическия му състав, а именно: 1.) съществуването на валидно трудово правоотношение и 2.) налагането на дисциплинарно наказание, което оспорва.

От друга страна, за да бъде отхвърлен искът, ответникът следва да докаже в условията на насрещно пълно доказване следните обстоятелства: 1.) законосъобразността на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание „забележка“, а именно – че е издадена от компетентен орган, в писмена форма със съответните реквизити, в законоустановените срокове и че при налагане на наказанието е съобразена тежестта на нарушението и

поведението на ищеца, както и 2.) конкретните задължения на ищеца при изпълнение на трудовата му функция, които виновно е нарушил.

Не се спори между страните, поради което и на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 от ГПК по делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че страните в производството са страни и по трудов договор, сключен на 12.09.2016 г., по силата на който ищецът заема длъжността „специалист информационно обслужване“ с място на работа в гр. В.; че със заповед № 53 от 10.07.2023 г., връчена на ищеца на 13.07.2023 г., на последния е наложено дисциплинарно наказание „забележка“, за това че на 05 и 06 юли 2023 г. е закъснял за работа; че в писмените си обяснения ищецът е посочил, че закъсненията са поради здравословни причини – на 05.07.2023 г. му е била взета кръв, а на 06.07.2023 г. е бил на медицински преглед.

Не се спори по делото, а и от представения трудов договор е видно, че ищецът се съгласил да работи на сменен график при сумирано тримесечно изчисляване на работното време, като продължителността на работната смяна е 8 часа.

Не се спори, че работната смяна на процесните дати, а именно пети и шести юли 2023 г. започва в 08:30 часа и продължава до 17:30 часа.

По делото е представена и длъжностната характеристика на ищеца, която му е връчена на 12.09.2016 г., както и правилника за вътрешния трудов ред /ПВТР/, връчен на последния на 17.05.2017 г., видно от приетите по делото декларации, подписани от ищеца.

В оспорваната заповед се сочи, че съгласно доклади за закъснение за началото на смяната, изготвени от Н. В. Д. - ръководител на екип, от дати 05 и 06 юли 2023 г., ищецът на 05.07.2023 г. закъснял за началото на смяната си, която започва в 8:30 часа, доколкото е пристигнал в 09:35 часа и започнал работа в 09:40 часа. На 06.07.2023 г. ищецът е пристигнал за смяната си в 09:55 часа и започнал да работи в 10:01 часа. И двете закъснения не са предварително комуникирани с пряк ръководител. Отражено е, че адресатът е получил заповедта на 13.07.2023 г.

Тези констатации, от една страна, не са спорни, от друга страна, са в унисон и с ангажираните по делото присъствен график /л. 57/ и медицинска документация /л. 94 и следв./.

Видно е от ангажираната заповед № 48/07.07.2023 г., че на основание чл. 193 от КТ и във връзка с доклада, изготвен от Н. Д., на длъжност ръководител екип обслужване на клиенти, са изискани писмени обяснения от ищеца относно извършено нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в закъснение за началото на смяната.

От ангажираните писмени обяснения на ищеца е видно, че същият не оспорва процесните закъснения. Сочи, че закъсненията се дължат на това, че на 05.07.2023 г. са му взели кръв, а на 06.07.2023 г. имал записан час за лекар. И двете посещения трябвало да приключват преди началото на работната смяна, но за съжаление престоят в лечебното заведение се удължил. В суматохата ищецът пропуснал да информира ръководителя на екип Н. Д. за възникналото забавяне. Сочи, че е отработил пропуснатите часове.

От приетия по делото ПВТР е видно, че неспазването на работния график в това число закъснение, както преди началото на работното време, така и след обедна и малки почивки, представлява тежко нарушение на трудовата дисциплина, за което е предвидено наказани „дисциплинарно уволнение“ – арг. от чл. 36, т. 2, б. „а“ вр. чл. 38, т. 7, б. „а“ вр. т. 6.

Представени от ответника са и заповед № 59/06.12.2018 г., с която на ищеца е наложено наказание „предупреждение за уволнение“, за това че в дните 12, 13, 15, 16, 19, 22 ноември 2018 г. ищецът е закъснял за работа без да уведоми предварително прекия си ръководител и без да посочи уважителни причини за това. По арг. от правилото на чл. 197 от КТ ищецът се е реабилитирал за това нарушение, считано от 06.12.2019 г., като наказанието е заличено занапред.

В конкретния случай досежно нарушението на чл. 36, т. 1 и т. 2, б. „а“, подточка 1 от ПВТР, а именно неспазване на работния график, изразяващо се в закъснение при началото на работните дни на 05 и 06 юли 2023 г., е спазена разпоредбата на чл. 192, ал. 1 от КТ, доколкото наказанието е наложено от длъжностно лице, натоварено с ръководни

функции – директора на офиса в гр. В.. Работодателят е изпълнил и своето юридическо задължение, произтичащо от разпоредбата на чл. 193, ал. 1 от КТ, доколкото преди да наложи дисциплинарното наказание е изискал писмени обяснения от служителя досежно констатираните нарушения на трудовата дисциплина. Съдът намира, че нарушението е доведено до знанието на работодателя посредством писмените доклади, изготвени от прекия началник на ищеца – Н. В. Д., на 07 юли 2023 г. Наказанието е наложено на 10.07.2023 г. – в рамките на нормативно установения двумесечен срок по чл. 194, ал. 1 от КТ. Спазена е и материалноправната норма, обективизирана в разпоредбата на чл. 195, ал. 1 от КТ – заповедта е в писмена форма, като съдържа законоустановените реквизити – данни за нарушителят, нарушението, кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага – чл. 186 вр. чл. 187, ал. 1, т. 1 от КТ, което обуславя и нейната мотивираност.

Касателно конкретните трудови задължения, чието неизпълнение е обусловило реализирането на дисциплинарната отговорност на ищеца, съдът намира следното:

Видно от длъжностната характеристика на ищеца, същият има задължението да изпълнява точно и добросъвестно текущите разпореждания и заповеди на прекия си ръководител, т.е. на директора на офиса в гр. В., което е в унисон и с разпоредбата на чл. 187, ал. 1, т. 7 от КТ, както и да спазва ПВТР, приет от работодателя.

Съгласно чл. 41, т. 3 от ПВТР при сумирано изчисляване на работното време смените за определените длъжности се описват подробно в график, изготвен от прекия ръководител, като в настоящия казус не се спори, че на 05 и 06 юли 2023 г. смяната започва в 08:30 часа и приключва в 17:30 часа.

Констатира се по несъмнен начин по делото, че ищецът на процесните дати 05 и 06 юли 2023 г. е закъснял за работа, респективно на 05.07.2023 г. е дошъл на работа в 09:35 часа и започнал да престира работна сила в полза на работодателя в 09:40 часа, а на 06.07.2023 г. в 09:55 часа и започнал да работи в 10:01 часа. Именно въз основа на посочените докладни, изготвени от ръководителя на екипа, е издадена и процесната заповед за налагане на дисциплинарно наказание. Ищецът не оспорва закъсненията, но излага, че е имал уважителни причини за това и отделно си е отработил пропуснатите часове. Видно е от ПВТР, че закъснението за работа е квалифицирано от работодателя като тежко нарушение на трудовата дисциплина, обуславящо налагането на наказание „уволнение“. Именно заради цялостното поведение на ищеца – същият е самокритичен, признава за закъсненията, но и мотивира същите с наличието на здравословни проблеми, вкл. излага, че е отработил часовете след края на смяната, които факти не се оспорват от ответния работодател, на ищеца е наложено най-лекото дисциплинарно наказание „забележка“, а не най-тежкото – „дисциплинарно уволнение“.

Отделно, за пълнота следва да се посочи и това, че самата длъжност, която заема ищеца – „специалист информационно обслужване“ изисква и предполага ищецът стриктно да спазва работното си време, доколкото едно от основните задължения на ищеца е да предоставя информационно и техническо обслужване на клиентите на ответника при приемането на входящи обаждания по телефона и писмена кореспонденция чрез ел. поща или ел. съобщения /SMS/, като първи контакт на клиентите с контактния център. Ищецът има задължението да изслушва клиентите и бързо, ефективно и правилно да идентифицира от какъв тип помощ се нуждаят, за да определи кой е най-бързият начин да реши запитването им. Т.е. закъснение от интервал от повече от един час в началото на работния ден, започващ в 08:30 часа, в действителност би повлияло негативно върху репутацията на ответника и би създавало негативни впечатления в клиентите, търсещи помощ, като отработването на часовете след края на работния ден е без значение за мнението и впечатлението на клиентите, които не са успели да намерят адекватна и бърза помощ поради отсъствието на ищеца от работното му място в началото на работния ден.

Предвид установеното извършено дисциплинарно нарушение от страна на ищеца; тежестта на същото; обстоятелствата, при които то е извършено и поведението на ищеца, съдът счита, че законосъобразно е наложено дисциплинарно наказание „забележка“ /най-лекото такова/.

В заключение крайният извод на съда е, че предявеният иск се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника направените по делото разноски в размер на сумата от 1 320.00 лева с ДДС, представляваща платено адвокатско възнаграждение. Релевираното възражение за прекомерност е несъстоятелно, имайки предвид нормативно установения минимум, фактическата и правна сложност на делото и обема на оказаното професионално съдействие от процесуалния представител на ответника.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 235, ал. 2 от ГПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. С. К., ЕГН ***** срещу „Ф. Б.”, ЕООД, ЕИК * иск с правно основание чл. 357 от КТ да бъде отменено наложеното на ищеца дисциплинарно наказание „забележка” със Заповед № 53/10.07.2023 г., на основание чл. 188, т. 1 от КТ.

ОСЪЖДА К. С. К., ЕГН ***** да заплати в полза на „Ф. Б.”, ЕООД, ЕИК * сумата от **1 320.00 лева**, представляваща платен хонорар за един адвокат, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд – Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните, на основание чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____